

Τα ΜΜΕ δεν ασχολήθηκαν μαζί της και χώρος δεν υπάρχει γι' αυτή στις περιγραφές του «τραγικού περιστατικού»

του **Στάθη Χαντζόπουλου**

Ο αχός από την έκρηξη και το ουρλιαχτό των σειρήνων της πυροσβεστικής την βρήκαν σκυμμένη και αυτή στον δικό της αγώνα για το μεροκάματο. Δεν ήταν από αυτά που μπορούσε να περιμένει αλλά το «πυροκλαστικό κύμα» τής έκαψε τα σωθικά. Εκεί σταμάτησε ο χρόνος και ο χώρος περιορίστηκε σε λίγα τετραγωνικά έξω από μια εντατική μονάδα θεραπείας του νοσοκομείου, στην αναμονή του θαύματος.

Ξόρκισε το κακό χιλιάδες φορές, όλες τις μέρες που έλιωνε μπροστά στην κλειστή πόρτα της μονάδας εντατικής θεραπείας και περίμενε καρτερικά τις λεπτομέρειες της πορείας του γιού της, χτίζοντας το κουράγιο της στις ευχές των φίλων και σε ό,τι μπορούσε να πιστεύει.

Για το μεροκάματο έφυγε το πρωί ο γιός της όπως κάθε μέρα. Τις ίδιες κινήσεις έκανε και τον ίδιο δρόμο πήρε σ' έναν αγώνα καθημερινό, κι αυτή να τον καμαρώνει κρυφά κλείνοντας τις πληγές της από το θάνατο του πρώτου της παιδιού σε αυτοκινητιστικό δυστύχημα πριν από δύο χρόνια.

Κι όταν ο αγώνας χάθηκε και ο γιός της πήγε να βρει τον αδελφό του, αυτή χαμένη σε μια νέα πρόσκληση στο τραπέζι του Χάρου λύγισε μη μπορώντας να βρει τι μπορεί να είναι αυτό, ποια δύναμη μπορεί να είναι αυτή που τη βυθίζει για άλλη μια φορά στο έρεβος του αβάσταχτου πόνου.

Για ανθρώπινο λάθος μιλάνε οι πρώτες εκτιμήσεις, λες και στων ανθρώπων τα έργα δεν συνυπάρχει πάντοτε το ενδεχόμενο του ανθρώπινου λάθους. Και δεν είναι «ενδεχόμενος δόλος» για όλους του υπεύθυνους, για την εταιρεία που «μεταρρυθμίζεται», το γεγονός ότι δεν προβλέπουν πως σε συνθήκες 12ωρης δουλειάς, με περιορισμένο αριθμό εργαζομένων, το ανθρώπινο λάθος είναι πιθανό και έχουν αυτοί την απόλυτη ευθύνη να δημιουργήσουν τις προϋποθέσεις για την πρόβλεψη και εξουδετέρωσή του;

Πώς όμως η οποιαδήποτε απάντηση μπορεί να κλείσει την πληγή της μάνας μπροστά στην εφιαλτική πραγματικότητα του θανάτου του παιδιού της.

Στον αγώνα για το μεροκάματο τέλειωσε τις μέρες του ο Αντώνης θυσία σε ένα βωμό χωρίς θεούς αλλά με συμφέροντα ανθρώπων. Χιλιάδες γιοί και κόρες καθημερινά δίνουν το δικό τους αγώνα για το μεροκάματο για να διεκδικήσουν μια θέση στη ζωή, που η κρίση και οι «μεταρρυθμίσεις» τον μετατρέπουν σε ρουλέτα ζωής και θανάτου πολλές φορές.

Μπροστά σ' αυτή τη μάνα, που μόνη της τραβάει τον Γολγοθά της και μέσα της μοιρολογάει σαν άλλες μανάδες, «μέρα Μαγιού μου μίσεψες, μέρα Μαγιού σε χάνω», στεκόμαστε σιωπηλοί και το μόνο που μπορούμε να της πούμε, για όσο κουράγιο μπορεί να βρει, είναι πως με τη φωνή μας και τις πράξεις μας θα κάνουμε ό,τι μπορούμε ώστε άλλη μάνα να μην κλάψει τον Αντώνη της σκοτωμένο στον καθημερινό αγώνα και την καθημερινή αγωνία για το μεροκάματο.

Κι όταν η μέρα αυτή φτάσει θα στεφανώσουμε με μαγιάτικα λουλούδια το μεγάλο άγαλμα της Μάνας του Εργάτη, φόρο μικρό στον αβάσταχτο και ατέλειωτο πόνο της.

(Ο Αντώνης, παιδί της Νίνας, κήκε στο δυστύχημα στα διυλιστήρια και είναι ο τρίτος τραυματίας που χάνεται. Πέθανε το Σάββατο 23 Μαΐου 2015).

Πηγή: ΠΡΙΝ